

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **D. M.**
bytem X
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 15. 3. 2020 na ochranu před nezákonným zásahem Policie České republiky takto:

- I. V části týkající se zásahu ze dne 13. 1. 2020, při němž měl být žalobce v době kolem 13:30 hod. hlídkou Policie České republiky silou vytažen z tramvaje č. 11 na tramvajové zastávce Italská na Praze 2 a měl proti němu být užit teleskopický obušek, se žaloba odmítá.
- II. Určuje se, že zásah Policie České republiky ze dne 27. 2. 2020, k němuž došlo v době mezi 14:00 – 14:30 hod. v areálu Fakultní Nemocnice Bulovka v ordinaci ORL a který spočíval v zákazu pořizování videozáznamu zákroku policistů adresovanému žalobci, byl nezákonný.
- III. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 15. 3. 2020 se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti dvou zásahů příslušníků Policie České republiky (dále jen „PČR“), k nimž mělo dojít ve dnech 13. 1. 2020 a 27. 2. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Při prvním tvrzeném zásahu (dále jen „Zásah ze dne 13. 1. 2020“), k němuž mělo dle žalobních tvrzení dojít 13. 1. 2020 v době kolem 13:30 hod., měla hlídka PČR žalobce silou vytáhnout z tramvaje č. 11 na tramvajové zastávce Italská na Praze 2. Žalobce tvrdil, že na něj jeden z policistů vytáhl teleskopický obušek poté, co chtěl započít s pořizováním videozáznamu. Tím v žalobci vzbudil obavu o život a zdraví a v natáčení mu zabránil. Žalobce tvrdil, že má na natáčení videozáznamu právo, avšak (zřejmě policisté – pozn. soudu) to se zbraní v ruce ignorovali a vyhrožovali žalobci „újmou, škodou či zabitím“. Odmítli se také prokázat odznakem a služebním průkazem. Žalobce šel celou situaci oznámit dne 13. 3. 2020 okolo 20:30 hod. na místní oddělení PČR Jarov, jeho oznámení však policisté odmítli přijmout a žalobce nebyl na služebnu vpuštěn.
3. K druhému tvrzenému zásahu (dále jen „Zásah ze dne 27. 2. 2020“) došlo dne 27. 2. 2020 okolo 13:50 hod. v areálu Fakultní Nemocnice Bulovka, kde bylo žalobci ze strany policistů znemožněno pořízení videozáznamu, bylo mu vyhrožováno a byl také krivě obviněn ze spáchání přestupku. Žalobce měl opět strach o svůj život a zdraví.
4. Žalobce navrhl, aby soud v obou případech určil, že se jednalo o nezákonné zásahy.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl, aby žalobu zčásti odmítl a zčásti zamítl. Ve vyjádření k žalobě k Zásahu ze dne 13. 1. 2020 konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že žaloba byla podána až dne 15. 3. 2020, přičemž k tvrzenému zásahu mělo dojít již 13. 1. 2020, byla žaloba vzhledem k tomuto zásahu podána opožděně.
6. Žalovaný dále konstatoval, že ani v jednom případě nepostupovali policisté vůči žalobci agresivně či neslušně. Z důkazních materiálů plyne, že policisté svým jednáním nijak nevybočili z mezí zdvořilosti ve smyslu § 9 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) a zákonnost postupu byla dodržena rovněž s ohledem na jeho přiměřenost. Dále žalovaný odkázal na § 11 zákona o policii a konstatoval, že přiměřenost postupu byla zachována, i když žalobce odmítl zákonné výzvě zpočátku vyhovět. Zcela odmítl tvrzení, že by policisté na žalobce útočili. Je to naopak žalobce, kdo opakovaně vystupuje vůči zasahujícím policistům urážlivě, užívá vulgarismy a dehonestující výroky. Do konfliktů s PČR se žalobce dostává v důsledku svých předchozích jednání, kdy fyzicky nebo verbálně napadá jiné osoby. Žalobce také opakovaně podává stížnosti a správní žaloby na postup PČR, v nichž uvádí, že byl ze strany policistů fyzicky napadán a vystaven verbálními urážkami a výhrůžkami. V řízeních před soudy však dosud nebylo takové jednání ze strany příslušníků PČR prokázáno. Tvrzení žalobce jsou v tomto směru smyšlená (viz např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2019, č.j. 14 A 194/2018 – 52 nebo ze dne 10. 2. 2020, č.j. 14 A 88/2019 – 49).
7. Za částečně nepravdivé žalovaný označil tvrzení žalobce, že mu při obou zásazích bylo ze strany příslušníků PČR znemožněno pořizovat si záznam na mobilní telefon. Žalovaný respektuje právo veřejnosti kontrolovat výkon veřejné moci pořizováním audio či videozáznamu, případně fotografií policisty při výkonu služby na místě přístupném veřejnosti. Důležitou podmínkou ovšem je, že jednáním osoby, která natáčí či jinak zaznamenává zákrok PČR, nesmí být zasahováno nad míru přiměřenou situaci do osobnostních práv policistů či třetích osob, příp. jím nesmí být narušován průběh

služebního zákroku. V případě žalobce se v obou případech jednalo o reakci na jeho předchozí agresivní a urážlivé jednání vůči jiným osobám, přičemž žalobce vystupoval agresivně rovněž vůči policistům. V takovém případě je zcela legitimní, je-li osobám znemožněno volně nakládat s předměty, které mají v danou chvíli u sebe (např. mobilní telefon). Zasahující policisté žalobce upozornili, že nemá pořizovat záznam z toho důvodu, že při Zásahu ze dne 13. 1. 2020 považovali telefon za zbraň a při Zásahu ze dne 27. 2. 2020 bylo pořizování záznamu omezeno rovněž ochranou práv třetích osob (lékař). Policisté žalobce vyzvali, aby telefon odložil nebo jiným způsobem umístil, avšak v natáčení žalobci dále nijak nebránili, mobilní telefon mu neodjímali, a žalobce tak mohl natočit celý průběh úkonu.

8. K tvrzení žalobce o jeho křivém obvinění při Zásahu ze dne 27. 2. 2020 žalovaný uvedl, že jednání policisty namířené vůči žalobci, který byl vyzván, aby přestal „*naplňovat přestupkovou rovinu*“, přičemž tato výzva směřovala k ukončení pořizování videozáznamu, nelze jako křivé obvinění hodnotit. Policista prováděl v souladu se zákonem o policii úkon a poučení osoby o tom, co může následovat, pokud výzvě nevyhoví a bude v pořizování záznamu pokračovat, což je zcela legitimní. Adresáti výzvy mají zákonnou povinnost výzev ke splnění povinnosti uposlechnout (§ 114 zákona o policii) a PČR je oprávněna vymoci si tento postup také silou. Neuposlechnutí výzvy může naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“).

III. Replika žalobce

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného konstatoval, že žalovaný si plete právní řád České republiky s právním řádem Spojených států amerických či Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Argumentace jinými, dříve vedenými soudními řízeními je dle mínění žalobce bez jakékoliv souvislosti s nyní posuzovaným případem.

IV. Podání žalobce doručené soudu dne 4. 2. 2021

10. V podání ze dne 4. 2. 2021 žalobce uvedl, že odvolací a podací lhůty byly vládou České republiky prodlouženy vyhlášením nouzového stavu. Tvrdil, že judikatura Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu považuje lhůtu 2 měsíce za „*nerovné postavení občana vs. stát pokud úkon nese stále negativní efekt*.“ Žalobce také uvedl, že byl po přepadení ze strany PČR a Městské policie Kolín od 17. 1. 2020 do 4. 2. 2020 v nemocnici, pročež nemohl skoro měsíc sbírat v rozhodném období důkazy.
11. K Zásahu ze dne 13. 1. 2020 žalobce uvedl, že uvedeného dne volal PČR na ochranu Veřejné zdravotní pojišťovny, která mu vyhrožovala. Žalobce uvedenou situaci nahlásil Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 3, které věc odložilo. Skutkový děj se tedy odehrál zcela jinak, než tvrdí žalovaný. Policisté žalobci dvakrát během jedné hodiny vyhrožovali, avšak dle nahrávky z místa činu a šetření žalovaného to byl žalobce, kdo fyzicky a verbálně napadal policisty. Žalobce označil za komické, že popsání vyhrožování ze strany ochranky nebylo vyhodnoceno ani jako přestupek, když však to samé řekl dne 20. 11. 2020 žalobce, bylo to vyhodnoceno jako trestný čin. Poté žalobce poukázal na situaci z 16. 11. 2017, kdy mu mělo být ze strany PČR „*vyhrožováno zabitím na ORL*“, což bylo dle žalobce prokázáno mimo jiné i šetřením GIBS. Odkaz žalovaného na rozsudek

Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2020, č.j. 14 A 88/2019 – 49 žalobce odmítl a konstatoval, že PČR neprováděla zásah, ale úkon - prokázání totožnosti.

12. Ohledně Zásahu ze dne 27. 2. 2020 žalobce uvedl, že tehdy bylo vyhrožováno jemu a byl to on, kdo zavolal PČR. Použití mobilního telefonu v hodnotě 18 000 Kč jako zbraně označil za nesmysl. Konstatoval, že PČR si vynucuje ukončení videozáznamu zasahujících policistů, což žalovaný „schizofrenně“ povoluje.

V. Ústní jednání dne 13. 1. 2022

13. Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 1. 2022 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích.
14. Soud při jednání provedl důkaz zhlédnutím cca 25 minut trvajících záznamu Zásahu ze dne 27. 2. 2020 na DVD označeném č. j. KRPA-73996/ČJ-2020-1157. Jednalo se o záznam předmětného zásahu pořízený z mobilní kamery připevněné na těle zasahujícího policisty služ. č. 325382. Z uvedeného záznamu soud zjistil, že celý zákrok PČR byl proveden profesionálně v tom smyslu, že směřoval k deeskalaci konfliktu mezi žalobcem a zdravotnickým personálem, žalobci nikdo nevyhrožoval a policisté se k němu chovali slušně. Zároveň ze záznamu také vyplývá, že v čase mezi 17 – 19 minutou záznamu jeden z policistů žalobce výzvou uvozenou slovy „*jménem zákona*“ vyzval, aby přestal s pořizováním videozáznamu a dal si mobilní telefon do kapsy a následně žalobci sdělil, aby „*přestal naplňovat přestupkovou rovinu*“.
15. Při ústním jednání soud provedl také důkaz čtením úředních záznamů založených ve stížnostním spise Policie České republiky – Obvodního ředitelství policie Praha 1.
16. Z úředního záznamu o podání vysvětlení zdravotní sestry oddělení ORL Nemocnice Na Bulovce Z. J. ze dne 9. 4. 2020, č.j. KRPA-73996-14/ČJ-2020-001157 soud zjistil, že dne 27. 2. 2020 vykonávala na příslušném oddělení službu. Žalobce popsala jako problémového pacienta, který nerespektuje termíny, ve kterých je objednána. Do nemocnice chodí, jak se mu zlíbí, většinou před koncem pracovní doby, kdy už není možné provést některá potřebná vyšetření. Vyžaduje operaci a klade si podmínky, např. že u jeho ošetření nebude přítomen primář oddělení a následně vykazuje přítomný personál. Jeho chování označila za arogantní a slovně agresivní. Vzhledem k jeho chování z něj měla stejně jako ostatní personál strach, a proto byl na místo přivolán pracovník ochranky nemocnice a následně také PČR. Pracovník ochranky žalobce upozornil, že v prostorách nemocnice nesmí nahrávat, žalobce to však považoval za ohrožování a zavolal na pracovníka ochranky policii. Pracovník ochranky však žalobce nijak neohrožoval. K chování policistů při zákroku, k ohrožování žalobce teleskopickým obuškem a zakrývání čočky jeho mobilního telefonu uvedla, že „*policisté se ho vůbec nedotkli, ani ho teleskopickým obuškem neohrožovali. Pouze ho několikrát vyzvali, aby přestal na svůj mobilní telefon nahrávat a schoval si ho do kapsy. Pan M. je ale neposlouchal, dělal si, co chtěl. Rozhodně mu policisté však mobilní telefon nijak nezakrývali. Nedotkli se pana M. a ani jeho mobilního telefonu. Naopak se policisté chovali velmi slušně.*“
17. Z úředního záznamu o podání vysvětlení MUDr. P. Ch. soud zjistil, že se dne 27. 2. 2020 setkal se žalobcem poprvé. V rámci své služby zaregistroval, že žalobce seděl na chodbě a sestřičky se jej ptaly, co potřebuje. Již vůči sestřičkám měl žalobce hloupé narážky. MUDr. Ch. vzal tedy žalobce do ordinace, do níž následně přišel také primář

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

oddělení ORL MUDr. T. P. Žalobce byl zprvu agresivní, uvedl, že jsou v přesile, že si to s nimi vyřídí. Vše si nahrával na mobilní telefon. Z obavy do ordinace zavolali pracovníka ochranky, který žalobci sdělil, že dle vnitřního řádu nemocnice nahrávat nesmí. To žalobce nerespektoval a věc oznámil policii s tím, že se cítí pracovníkem ochranky ohrožen. Policii následně zavolal také pracovník ochranky nemocnice, protože jednání žalobce bylo vůči personálu slovně agresivní. Pracovník ochranky se nažil být vůči žalobci vstřícný. Z chování žalobce vyplývala provokace. Když na místo přijeli policisté, tak se k žalobci chovali slušně. Zakrývání telefonu žalobce MUDr. Ch. nezaregistroval. Vadilo mu počínání žalobce, kterému opakovaně sdělil, že si nepřeje být nahráván, a to i před policisty. Žalobce to však nereflektoval a svou provokaci si užíval.

18. Z úředního záznamu o podání vysvětlení primáře oddělení ORL MUDr. T. P. soud zjistil, že žalobce je velmi problémový. Kvůli jeho osobě odešli z oddělení ORL již čtyři lékaři. Žalobce vždy přijde na kliniku a slovně napadá personál. K fyzickému napadení zatím nedošlo, ale personál z něj má strach a vždy volá MUDr. P. jako primáře do ordinace. Dne 27. 2. 2020 žalobce přišel a začal být vůči personálu vulgární. Personál si i s ohledem na to, co se stalo v Ostravě, zavolal na místo ochranku nemocnice. Pracovník ochranky žalobce nijak neatakoval, pouze mu sdělil, že směrnice nemocnice zakazuje nahrávání v jejích prostorách. Žalobce zavolal PČR a oznámil, že je ze strany ochranky napadán, což nebyla pravda. Vzhledem k eskalaci situace někdo z personálu rovněž oznámil věc PČR. Policisté se na místě chovali naprosto profesionálně. Z jejich chování ani v nejmenším nevyplývalo, že by chtěli žalobce atakovat. Snažili se situaci řešit, žalobce pouze upozornili, že se v prostorách nesmí nahrávat, což žalobce nerespektoval. Nikdo z policistů ani z přítomných osob na telefon žalobce nesahal, ani mu nezakrýval čochku telefonu. Policisté i členové personálu se k žalobci chovali slušně, vstřícně a nekonfliktně, což se o žalobci říci nedalo.
19. Z úředního záznamu ze dne 28. 2. 2020 č.j. KRPA-70057-1/ČJ-2020-001163 sepsaného pprap. D. R. a pprap. J. V. soud zjistil, že dne 27. 2. 2020 ve 14:00 hod. uvedení policisté byli vysláni do Fakultní Nemocnice Bulovka, kde mělo docházet k neshodám mezi žalobcem a personálem. Žalobce uváděl, že nechce, aby jeho vyšetření byl přítomen primář oddělení MUDr. P. Uvedl, že se chce nechat odoperovat, ale lékařský personál jej operovat nechce, pouze mu nabízejí vyšetření. MUDr. P. žalobci sdělil, že mu nejprve musí udělat vyšetření a poté jej mohou operovat. Žalobci byl již termín vyšetření nabídnut několikrát, žalobce se na něj však opakovaně nedostavil. Žalobce je věčný stěžovatel na postup lékařského personálu. Policisté obě strany uklidnili a poučili o dalším postupu. Žalobce dostal další termín lékařského vyšetření a odešel.
20. Z vyjádření pprap. D. R. ke stížnosti žalobce soud zjistil, že byl do Fakultní Nemocnice Bulovka vyslán s kolegou pprap. J. V. na oddělení ORL, kde se dle lékařského personálu měl nacházet agresivní muž. Před vstupem do nemocnice si pprap. R. nasadil z důvodu bezpečnosti služební rukavice. Na místě byl ztotožněn žalobce, který si celý úkon nahrával již před příchodem policistů na svůj mobilní telefon. Pprap. R. s kolegou žalobci několikrát sdělili, aby si uložil mobilní telefon do kapsy. Dále mu sdělili, že se již nemusí bát, že mu ze strany personálu nemocnice nic nehrozí. Žalobce tuto výzvu neuposlechl. K žádnému zákazu, aby přestal nahrávat, ze strany pprap. R. nedošlo. Celý úkon je zaznamenán na kamerovém záznamu. Ze strany jeho ani jeho kolegy nedošlo k žádnému vyhrožování, urážení ani jinému protiprávnímu jednání. Se žalobcem bylo zacházeno v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

21. Z vyjádření pprap. J. V. ke stížnosti žalobce soud zjistil, že žalobce byl několikrát vyzván, a to i slovy „jménem zákona“, aby během komunikace s policií neměl nic v rukách, a to z důvodu bezpečnosti zasahujících policistů. Žalobce nebyl pro něj ani pro kolegu neznámou osobou. Již několikrát byl policií řešen, a to i za útok na úřední osobu při výkonu její pravomoci. Žalobce celou situaci pouze eskaloval, kdy nebylo jasné, zda výzev uposlechně či nikoliv. Žalobce byl hlídkou vyzván s výstrahou, že při neuposlechnutí bude užito donucovacích prostředků, a to z důvodu držení nejspíše mobilního telefonu v ruce, který mohl být použit jako předmět, kterým by mohl být útok proti policistům či lékařům důraznější. Žalobce celou dobu natáčel MUDr. P. a personál nemocnice, který si to nepřál. Na to žalobce reagoval pouze dalším polemizováním o postupu lékařů a PČR. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce stále pořizoval videozáznam a natáčel personál nemocnice i MUDr. P., vzniklo podezření, že jednání žalobce hraničí se schválností. Žalobce byl v souladu se zákonem pouze poučen o skutečnostech, které mohou nastat. Pprap. V. s kolegou jednali v souladu se zákonem, nešlo o žádné vyhrožování. Rukavice si pprap. V. nasadil z preventivních důvodů v okamžicích vyostření situace. Teleskopický obušek nevyndal, ani na něj během jednání se žalobcem nesahal. Žalobce jím byl několikrát upozorněn, že je povinen uposlechnout pokynů zakročujících policistů a až následně si může stěžovat na jejich postup, jinak se dopouští přestupku. Žalobce nakonec uposlechl a dal si telefon do kapsy, a to tak, že stále natáčel.
22. Důkazní návrhy žalobce uplatněné při ústním jednání (sopsis modelových příkladů útoků odložených na přestupek či bez postihu, vyrozumění Policie České republiky ze dne 27. 9. 2018, č.j. KRPA-73997-13/ČJ-2018-001257-S, článek ze dne 4. 9. 2019 s názvem „*Muž natáčel policistu, ten mu brozil spoutáním! Neměl na to právo*“, uveřejněný na zpravodajském portálu TN.cz a článek ze dne 6. 9. 2020 s názvem „*Odložte ten telefon, opakoval policista natáčejícímu. Podle prezidia jednal nepřiměřeně a porušil zákon*“ uveřejněný na zpravodajském portálu iRozhlas.cz) a důkazní návrhy obsažené v žalobě (vyrozumění Obvodního ředitelství Praha 2 ze dne 27. 9. 2018, č.j. KRPA-73997-13/ČJ-2018-001257-S, e-mailová zpráva Spolku ŠALAMOUN ze dne 14. 1. 2020 adresovaná žalobci, Stanovisko odboru bezpečnostní politiky MV k pořizování záznamů policistů při výkonu služby ze dne 16. 10. 2014) soud při jednání pro jejich nadbytečnost zamítl, neboť dospěl k závěru, že o věci samé lze rozhodnout na základě spisového materiálu a již provedených důkazů.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze vycházel při přezkoumání namítaných zásahů ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s.ř.s.).
24. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
25. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

26. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.
27. Podle § 9 zákona o policii policista a zaměstnanec policie jsou při plnění úkolů policie povinni dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní.
28. Podle § 11 písm. c) zákona o policii policista a zaměstnanec policie jsou povinni postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
29. Podle § 84 občanského zákoníku zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením.
30. Před samotným posouzením věci se soud musel zabývat tím, zda je žaloba projednatelná, přičemž ve vztahu k Zásahu ze dne 13. 1. 2020 dospěl k závěru, že tomu tak není. Jak je zřejmé ze shora soudem provedené rekapitulace řízení, žalobce označil za první nezákonný zásah jednání příslušníků PČR, k němuž mělo dojít dne 13. 1. 2020. Žaloba, kterou brojil proti tomuto zásahu, však byla soudu doručena až dne 15. 3. 2020. Jak plyne ze shora citovaného ustanovení § 84 odst. 1 s.ř.s., žaloba na ochranu před nezákonným zásahem musí být k soudu podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o tvrzeném zásahu dozví (*subjektivní lhůta*), nejpozději však do dvou let od okamžiku, kdy k tvrzenému zásahu došlo (*objektivní lhůta*). Jelikož se v případě Zásahu ze dne 13. 1. 2020 dle žalobních tvrzení jednalo o přímé fyzické napadení žalobce ze strany příslušníků PČR, nelze pochybovat o tom, že se žalobce o tomto zásahu do svých práv dozvěděl již v době, kdy k němu došlo, tedy dne 13. 1. 2020. Zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k podání žaloby tedy skončila dne 13. 3. 2020 (v pátek). Jelikož žaloba byla soudu doručena až dne 15. 3. 2020, byla ve vztahu k tomuto zásahu podána opožděně.
31. Na závěru o opožděnosti žaloby ve vztahu k Zásahu ze dne 13. 1. 2020 nemůže nic změnit ani odkaz žalobce, který zřejmě směřoval k nouzovému stavu vyhlášenému vládou České republiky a ustanovením následně vydaného zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu. K tomuto odkazu je nutno uvést, že k prodloužení lhůt k učinění procesních úkonů dle uvedeného zákona nedošlo *ex lege*. Uvedený zákon, konkrétně jeho ustanovení § 3, pouze dalo osobám možnost podat žádost o prominutí zmeškání lhůty k učinění procesního úkonu, přičemž taková žádost musela být podána do dvou týdnů od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii, z něhož plynulo omezení znemožňující nebo podstatně ztěžující učinění úkonu. S touto žádostí bylo zároveň nutno spojit i zmeškaný úkon. Jinými slovy, přijetím uvedeného zákona či vyhlášením nouzového stavu nedošlo k automatickému prodloužení procesních lhůt, ale žalobce měl možnost v případě, že by jeho procesní postup byl opatřeními přijatými za doby trvání nouzového stavu znemožněn či podstatně ztížen, požádat o prominutí zmeškání takové lhůty. Jinak řečeno, prominutí zmeškání lhůty není automatickou reakcí soudů na existenci mimořádného opatření, nýbrž bylo zapotřebí v každém jednotlivém případě tvrdit a osvědčit, že žadateli bylo mimořádným opatřením

provedení zmeškaného úkonu „znemožněno nebo podstatně ztíženo“. Žadatel tedy byl povinen tvrdit a osvědčit skutečnosti, které nasvědčují tomu, že omezení plynoucí z mimořádného opatření měly na jeho možnost provést zmeškaný úkon zásadní dopad. Žalobce však zákonem vyžadovanou žádost ve lhůtě pro učinění tohoto úkonu nepodal, a soud tedy ani nemohl o prominutí zmeškání lhůty rozhodovat. Ohledně namítaného Zásahu ze dne 13. 1. 2020 tudíž platí dvouměsíční subjektivní lhůta pro podání žaloby zakotvená v § 84 odst. 1 s.ř.s., kterou žalobce zmeškal.

32. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud žalobu odmítne, byla-li podána opožděně.
33. Jelikož žalobce podal žalobu ve vztahu k Zásahu ze dne 13. 1. 2020 opožděně, soud ji v této části prvním výrokem rozsudku odmítl.
34. Dále se soud zabýval tvrzeným Zásahem ze dne 27. 2. 2020, vzhledem k němuž byla žaloba podána včas.
35. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č.j. 1 Afs 217/2017 – 34 a tam citovanou judikaturu) je namístě ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším slova smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
36. V projednávané věci bylo mezi účastníky sporné naplnění podmínky zákonnosti zásahu příslušníků PČR. Jeho nezákonnost žalobce spatřoval jednak v nepřiměřenosti zásahu policistů, kteří vůči němu měli vystupovat agresivně a neslušně, dále v nezákonnosti poučení o možném spáchání přestupku a konečně v tom, že mu bylo nezákonně znemožněno pořizovat si videozáznam policistů při zásahu.
37. Žalobní tvrzení o nepřiměřenosti zásahu, agresivitě a neslušnosti zasahujících policistů soud důvodnými neshledal. Ze shora uvedených vyjádření zasahujících policistů a úředních záznamů o podání vysvětlení dalších osob (lékařů, sester a pracovníka), které byly předmětnému jednání přítomny, a především z videozáznamu Zásahu ze dne 27. 2. 2020 jednoznačně plyne, že policisté se po celou dobu trvání zákroku chovali vůči žalobci profesionálně a slušně. Se žalobcem jednali klidně, neužívali vůči němu žádných invektiv a jejich snahou bylo, aby se celá konfliktní situace vyřešila. Z provedeného videozáznamu ani z vyjádření personálu nemocnice a zasahujících policistů také neplyne, že by vůči žalobci byl kterýkoliv z policistů agresivní, případně že by se mu některý z nich snažil fyzicky (zakrýváním čočky mobilního telefonu) zabránit v pořizování videozáznamu zásahu. Soud tedy dospěl k závěru, že k namítanému zásahu spočívajícímu v agresivním a neslušném jednání ze strany zasahujících policistů a jejich vyhrožování žalobci nedošlo, a žaloba v této části proto nemůže být důvodná.
38. Pokud žalobce spatřoval nezákonnost jednání policistů ve výzvě jednoho z nich, aby přestal naplňovat přestupkovou rovinu, pak ani zde soud nezákonnost takového jednání ze strany policisty neshledal. Dle náhledu soudu policista žalobce uvedenou výzvou upozorňoval na skutečnost, že nahráváním osob nevykonávajících veřejnou moc (lékaři, zdravotní personál, pracovník ochranky) přes jejich výslovný nesouhlas naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Toto upozornění soud považuje v posuzované situaci za

naprosto legitimní a souladné se zákonem, neboť zmíněné žalobcovo jednání bylo v rozporu s § 84 občanského zákoníku a mohlo jím skutečně dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití. Policista tedy uvedenou výzvou žalobce oprávněně vyzýval k tomu, aby zanechal protiprávního jednání naplňujícího skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití; neměl tím na mysli, že by přestupkem bylo samotné natáčení průběhu zákroku PČR.

39. Následně se soud zabýval tvrzením žalobce, že mu bylo nezákonně zabráněno v pořizování videozáznamu zákroku policistů. Jak vyplynulo z provedeného videozáznamu, jeden ze zasahujících policistů nejprve po upozornění personálu nemocnice konstatoval, že žalobce si videozáznam pořizovat může. Až potud by bylo možno konstatovat, že žalobci nebylo ze strany PČR bráněno v pořizování videozáznamu zásahu. Po určité době však byl žalobce jedním z policistů vyzván, aby nahrávání videozáznamu na mobilní telefon zanechal, neboť v nemocnici je zakázáno nahrávat a současně byl vyzván, aby si dal telefon do kapsy. Policista jej následně vyzval těmito slovy: *„Jménem zákona Vás vyzývám k tomu, abyste přestal naplňovat přestupkovou rovinu, je tam pokuta a dejte si telefon do kapsy.“* Tentýž policista žalobce poté opětovně vyzval, aby si dal telefon do kapsy, nenahrával a nezaznamenával. Tato skutečnost ostatně vyplývá také z vyjádření pprap. V. obsaženého ve stížnostním spise.
40. Výzvu, uvedenou navíc slovy „jménem zákona“, aby žalobce zanechal dalšího nahrávání, a to za situace, kdy si již žalobce na mobilní telefon zaznamenával (nahrával) vůči němu probíhající zákrok příslušníků PČR, je již nutno za nezákonný zásah považovat. Na tomto místě lze odkázat např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2017, č.j. 6 A 92/2016 – 120, ve kterém soud dospěl k témuž závěru, a sice že policisté neměli právo zakázat pořizování záznamu probíhajícího zásahu.
41. Zasahující policisté neměli k vydání výzvy žalobci, aby zanechal pořizování videozáznamu na svůj mobilní telefon v době jejich zásahu, žádný zákonný podklad. Z provedené nahrávky jasně vyplývá, že jeden z policistů žalobci další provádění videozáznamu zakázal. Na takové jednání nemá zasahující policista právo – pokud příslušná osoba chce záznam úkonu policie provádět, policista jí v tom nemůže bránit. Zároveň je třeba zdůraznit, že se nejednalo o situaci, kdy by žalobce vůči policistům vystupoval agresivně, a hrozila tak obava z jeho útoku. Pokud žalovaný argumentoval tím, že daná výzva nebyla ze strany zasahujících policistů dále vynucována, lze s tím sice souhlasit, nic to však nemění na nezákonnosti již udělené výzvy. Policista zkrátka neměl žádný zákonný podklad, který by jej k vydání takové výzvy opravňoval. Důvodem pro zabránění v pořizování záznamu pak nemůže být ani skutečnost, že zásahu policie byly přítomny jiné osoby. Policista žalobce jasně upozornil na možnost spáchání přestupku (pořizováním záznamu osob odlišných od policistů bez jejich souhlasu), na podkladě této skutečnosti však nemohl žalobci současně bránit v pořizování videozáznamu předmětného zásahu ze strany PČR. Jinou otázkou je případné naplnění skutkové podstaty některého z přestupků podle zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, případně zásahu do osobnostních práv personálu nemocnice dle zákona č. 89/2012 Sb. Danou rovinou se však soud není v tomto řízení oprávněn zabývat, neboť předmětem řízení je toliko zásah do veřejných subjektivních práv žalobce při zásahu příslušníků PČR.
42. Za nepřipadný je nutno považovat argument uplatněný při zákroku jedním z policistů, že v budově nemocnice je interním předpisem zakázáno nahrávat. Uvedená skutečnost byla vyvrácena sdělením samotné nemocnice ze dne 16. 3. 2020, v němž bylo jednoznačně

uvedeno, že (nemocnice) „v interním předpisu neuvádí pro pacienty zákaz pořizování obrazových a zvukových záznamů. Nemocnice totiž vychází z § 84 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který stanoví, že zachytit jakýmkoliv způsobem podobu člověka, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením, § 85, který stanoví, že rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením, přičemž podle § 86 nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod, ani ten nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka. Předmětný zákaz z tohoto důvodu nemocnice v pokynech pro pacienty a návštěvníky svých pracovišť výslovně neuvádí“.

43. Soud vzhledem k výše uvedenému druhým výrokem rozsudku v souladu s § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že zásah PČR ze dne 27. 2. 2020, k němuž došlo v době mezi 14:00 – 14:30 hod. v areálu Fakultní Nemocnice Bulovka v ordinaci ORL a který spočíval v zákazu pořizování videozáznamu zákroku policistů adresovanému žalobci, byl nezákonný.
44. Na tomto místě považuje soud za vhodné zopakovat závěr, který vyslovil již ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 12. 12. 2017, č.j. 6 A 92/2016 – 120, a sice že se jeví vhodnější policisty spíše instruovat v tom smyslu, aby provádění záznamu nebránili a nezakazovali jej, neboť k tomu není racionální důvod.
45. Třetím výrokem rozsudku pak soud podle § 87 odst. 3 s.ř.s. rozhodl, že ve zbývajících částech žaloba jako nedůvodná zamítá. Tento zamítavý výrok se vztahuje k dalším žalobním tvrzením ohledně počinání policistů při Zásahu ze dne 27. 2. 2020 (vyhrožování žalobci, agresivní a neslušné jednání policistů, křivé obvinění ze spáchání přestupku), jimž soud, jak shora uvedeno, nepřisvědčil.
46. Čtvrtý výrok rozsudku o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Jelikož žalobce měl z procesního hlediska úspěch jen z menší části, neboť stran prvního tvrzeného zásahu byla žaloba pro opožděnost odmítnuta a v případě druhého zásahu uspěl jen s jedním ze svých tvrzení, přičemž ve zbývajících částech byla žaloba zamítnuta, je nutno konstatovat, že většího procesního úspěchu v řízení dosáhl žalovaný. Tomu však žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 13. ledna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.